

Radioen

- vigtig i en mundtlig kultur

Mundtlig formidling er yderst vigtig i Eritrea, da kun godt halvdelen af befolkningen kan læse og skrive. Ved hjælp af radioprogrammer kan evangeliet formidles, og der kan bringes hjælp til daglig opbyggelse.

Radioarbejdet i Eritrea begyndte fra Kenya i 1984 og fortsatte derfra indtil 1997. Den gang arbejdede eritreere og etiopere side om side for at nå deres folk med evangeliet via radioen. I slutningen af halvfemserne vurderede man, den politiske situation taget i betragtning, at det var forsvarligt at etablere arbejde i hver sit land. Men da grænsekonflikten mellem Etiopien og Eritrea kulminerede for 3-4 år siden, blev det vanskeligt at fortsætte radioarbejdet. Flere af de ansatte blev udtaget til militærtjeneste, så unge og uerfarne folk måtte overtage arbejdet. "Det var en frygtelig vanskelig tid for os", fortæller en af medarbejderne. "Men vi har i dag en stab, som vi kan bygge videre på."

Udsendelser på 3 sprog

Der kan nåes store lyttergrupper gennem de tre sprog, som der laves udsendelser på. Hvis man regner Etiopien med, er der 6 millioner mulige lyttere i området, hvor der sendes på sproget tigrinja. Der er ikke så mange, som taler tigre, men det drejer sig om over en million mennesker. Det tredje sprog, kunama, tales af en lille gruppe på omkring 100.000 i Eritrea, men det er også muligt for den del af kunama-folket, som bor i Sudan, at høre udsendelserne.

110 lytterbreve om måneden

Radiomedarbejderne i Eritrea modtager cirka 110 lytterbreve om måneden. Det er et ret stort antal i betragtning af, at det kun er godt halvdelen af befolkningen, som kan læse og skrive. Et lytterbrev repræsenterer normalt 1000 lyttere i et land med så stor analfabetisme. De, der skriver, er ofte unge mennesker, som på forskellig måde giver udtryk for, hvad programmerne betyder for dem. "Jeg skriver til jer nu, mens jeg lytter til programmet", skriver en lytter i Eritreas hovedstad, Asmara. "Jeg kan slet ikke udtrykke det

Lytter sammen

Mange steder i verden er det sådan, at én person begynder at lytte til radioen, og derefter får han flere i nabolaget med. Så sidder de sammen og lytter. Det er også normalt i Eritrea, og det giver store perspektiver for arbejdet. Radiomenigheder er blevet et begreb, og mange steder er det blevet til mere end det. Der er ikke kendskab til, at der er blevet bygget kirker i Eritrea som følge af kristne radioprogrammer, men måske handler det bare om at formidle idéen? I Indien for eksempel er flere menigheder blevet til på den måde.

Vil høre mere

Myndighederne i Eritrea er restriktive med hensyn til rettigheder. De vil have fuld kontrol over medierne. Derfor er der kun statslige kanaler på radio og TV. Udsendelserne i Eritrea må derfor sendes på kortbølge fra Trans World Radios sender i det sydlige Afrika. Af økonomiske grunde blev udsendelserne skåret ned til det halve for et par år siden (omtalt i NoreaNyt nr. 8, 2002). Flere partnere opsagde deres aftaler, så nedskæringer var uundgåelige. Sendetiden blev halveret fra 30 til 15 minutter, men antallet af programmer blev bibeholdt. Lytterne reagerede med det samme på nedskæringerne. De vil helst høre mere...

/aj

*Kilde og fotos: Martin Birkedal,
Norea Mediemisjon, Norge*

Fakta om Eritrea:

Befolkning: 4,4 millioner

Sprog: Intet officielt sprog, men tigrinja, arabisk og engelsk er mest brugt.

Læse- og skrivefærdigheder: 58,6 %

Religion: Nominelt er 50 % muslimer og 50 % kristne.

Eritrea er 50 % muslimsk, men myndighederne tolererer ikke fanatisme hverken fra muslimsk eller kristen side. Målet er, at alle skal leve i fred med hinanden. Dette har resulteret i, at der er blevet slået ned på moderne evangeliske grupper. Deres kirker og mødelokaler er blevet lukket, med den begrundelse at de forstyrrer ro og orden og den religiøse balance.

De mere traditionelle kirker som den ortodokse, den katolske og den lutherske har ikke haft sådanne problemer. Radioarbejdet, som Norea Radio Danmark støtter i Eritrea, hører under Den evangelisk-lutherske Kirke.

To ønsker!!

Interview med Nebiat Habte Ogbazighi:

Når julen nærmer sig, er det tid for ønsker. Jeg har haft lejlighed til at tale med en kvinde, som har to ønsker. Et for sit oprindelige hjemland, Eritrea, og et for sit nye hjemland, Danmark. Men inden, jeg afslører hendes ønsker, synes jeg, at vi skal lære hende lidt bedre at kende.

Nebiat Habte Ogbazigh er hendes fulde navn. Hun er 42 år, har 5 børn og er bosiddende i Haderslev. Hun kom til Danmark for 10 år siden som politisk FN-flygtning. Indtil da havde hun boet i Sudan efter at være flygtet fra Eritrea som 20-årig.

Måtte flygte

Der var borgerkrig i Eritrea, så Nebiat og hendes mand, som kæmpede for frihed og demokrati, måtte flygte til Sudan. Men da Sudans leder blev gode venner med Eritreas nye leder, måtte de også flygte derfra.

Stadig ufred

Nebiat har stadig sine forældre og en lillesøster i Eritrea. Dem savner hun selvfølgelig, men det er for farligt for hende at vende tilbage. Hun besøgte dem for 3 år siden, hvor der var lidt mere ro, end der er nu. FNs fredsbevarende styrker må stadig overvåge en 25 km bred sikkerhedszone på grænsen til Etiopien.

Nebiat spørger sig selv, hvorfor alle de mange unge mænd i hendes gamle hjemland skal miste livet på grund af ufreden? Det er jo dem, der skal

føre landet videre. Og de ældre må klare sig selv, når de unge går i krig. Hendes egne forældre har det ikke nemt, og søsteren, som er ene tilbage, har mistet sin mand og er alene med 5 børn.

Det første ønske

Nej, der er ingen tvivl om, hvad Nebiats største ønske for hendes oprindelige hjemland er: FRED!

Enkeltperson

Nebiat er glad for at bo i Danmark, men hun oplever til tider, at folk ikke helt kan forstå, hvorfor hun er kommet hertil. Hun føler nogen gange, at hun bliver betragtet som en, der er dum og kun skaber problemer. Det er som om, alle udlændinge bliver ”skåret over en kam”, synes hun, og det gør hende ked af det. Hun vil gerne betragtes som enkeltperson. Mit navn er Nebiat, og hvis jeg gør noget forkert, så skal jeg have det at vide, men det er ikke rigtigt at sige, at alle udlændinge er ensbetydende med problemer.

Det andet ønske

Og hermed blev vi mødt med Nebiats andet ønske: Et ønske om **forståelse** og **accept** i hendes nye hjemland!

(fortsættes...)

Kristen dengang og nu

Nebiat er vokset op i et kristent hjem og har troet på Gud, siden hun var lille. Som barn fik hun tatoveret et kors i panden. Dengang betød det ikke så meget for hende, men hvis nogen i dag spørger hende, om hvorfor hun har det, så fortæller hun selvfølgelig, at det er fordi hun tror på Gud. Hun hørte ikke så meget fra Bibelen som barn, men hun husker, at de sang sammen. Da hun kom til Sudan ville hun gerne læse i Bibelen, og hun fortæller, at hun hørte kristne radioudsendelser (sendt fra Kenya) om aftenen. Der var ikke så mange andre muligheder for at møde Guds Ord der. I Danmark går hun i kirke og kommer i missionshuset.

Jul i Danmark

På spørgsmålet om, hvordan hun fejrer jul, svarer hun: Ligesom danskerne. Men jeg har ikke råd til at købe så mange gaver, som nogle danskere gør. Vi har også juletræ - af plastic- men børnene har spurgt, om vi ikke skal have et rigtig juletræ i år? Måske... Vi går i kirke juleaften, men vi spiser ikke and. Det har jeg ikke prøvet endnu. Vi får kylling med ris og salat og nogen gange lasagne. Jeg laver også risengrød, men ikke ris á la mande.

Jul i Eritrea

Som barn fik hun fåre- eller kyllingekød, og nogen gange blev der slagtet en ko i landsbyen, og så delte man kødet fra den. Hendes forældre var fattige, så hun fik tøj eller sko i julegave. På trods af de små kår, skulle der være fest. Sådant er det også i Eritrea i dag, fortæller hun. Men det betyder meget, hvor velhavende man er. Hvis man har mange penge, holder man en stor julefest, og hvis man ikke har så mange, så holder man en lille. Men man glemmer ikke julen.

Husk ønskerne

Inden jeg forlader Nebiat i hendes 3. sals lejlighed, ønsker jeg hende Guds velsignelse, idet jeg tænker på, at hun ikke har et problemfrit liv, selvom hun er kommet til Danmark. Men det er godt at vide, at det kors, som hun har i panden, vidner om, at hun ved, hvor hun skal gå hen med sine problemer.

Og så vil jeg opfordre os alle til at huske på Nebiats to ønsker, som ikke bare er juleønsker, men ønsker der måske vil være aktuelle længe endnu...

Interview: Anette Jensen

Foto: Filip Christensen, DEM

Takke- og bedeemner:

- Tak for de unge radiomedarbejdere i Eritrea. Bed om at de må få den nødvendige hjælp og oplæring til at fortsætte arbejdet.
- Bed om at det igen må blive muligt at udvide sendetiden til 30 minutter.
- Bed for lytterne at de må tage imod evangeliet og blive styrket i troen.
- Bed om fred i Eritrea
- Tak for at vi lever i et fredeligt land. Bed om at vi må være villige til at dele det med andre.
- Tak for den fred, som Gud ønsker at give os i hjertet ved at sende sin søn Jesus julenat.